

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 „
Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Községeknek és néptanítóknak egész évre 4 frt.

Bérmintlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

A nyílt-térben minden garmond sor díjja 20 kr.

ZEMPLEN.

Hetilap, főtekintettel e megye szellemi és anyagi érdekeire.

Hirdetési díj:

Minden egyes szó után
100 szóig 2 kr.
Azonfelül 50 „ 1 1/2 „
„ 50 „ 1 „

Kiemelt, diszkrét s körzettel ellátott hirdeményekért termérték szerint, minden centiméter után 3 kr. számítottatik.

Hirdetések a „Zemplén” nyomdájában vétetnek föl, s vidékről is oda intézendők.

A tőkéről.

Hogy a tőkéről szólhassunk, szükséges a tőke fogalmával tisztába jönnünk, mert majdnem minden nemzetgazdaságtani író másképpen határozza meg. Már például Smith, A. Rau, Mill stb. a vagyon és tőke fogalmát csak dologi javakra szorítják, míg mások pl. Roscher, Schlaffer, Macleod nemcsak a hitelt, személyi tehetségeket, jószokásokat s erkölcsöket, de magát az államot is tőkének nézik. A ki tekintetbe véve tőke minden termék, mely tartós termelő eszköze, valamely haszonvételnek; tárgyilag véve tőkéhez számíthatjuk a földet; azon javakat, melyek vagyonmegosztás által válnak haszonvétel alapjára és pedig a társadalom intervenciója alapján; a termelési anyagokat, a pénzt, hitelt A pénz tulajdonképpen nem tőke, hanem mint tőke közvetítő jó tekintetbe. A hitel nem egyéb, mint egy sajátos csere a jelen s jövő között, mely a jelen szolgálatait az ellen szolgáltatásokat a jövőben teljesíti.

A tőke alapjára vonatkozólag többféle véleményt látunk felszínre jutni. Smith Ádám így nyilatkozik: a tőke szaporodás közvetlen oka, nem az ipar, hanem a takarékoság. Roschernek ehez hasonló véleménye van, nev: a tőke a takarékoság és a munka által szaporodik. E takarékoságra többféle tényező folyik be 1) a nép természete, 2) a nevelés s műveltségi fok, 3) azon intézmények, melyek azt lehetővé teszik, pl. a takarékpénztárak, 4) a jó igazságszolgáltatás.

Már Carey, a hírneves amerikai nemzetgazda, ennek ellenében azt mondja, hogy éppen azon országokban szaporodik leglassabban a tőke, ahol a megtakarítás legnagyobb mérvben gyakoroltatik. Mert ez csak ott van szokásban, hol a társadalmi életben a mozgás csekély, s így ha éhen veszni nem akarnak, a takarékosághoz kell folyamodni. De ahol a forgalom nagy, ott a kuporgatási ösztön kevesebb. Ott a tőkék nyilvánosabbak, hozzá férhetőbbek. — Tehát szerinte a tőke szaporodása a foglalkozások különféleségében keresendő. Minél nagyobb ezen tőke gyűjtési erő, minél inkább képes az ember a természetet leigázni, minél

hatalmasabb, annál több tőke felett rendelkezhetik.

Ezen erőt a forgalom adja az ember kezébe. Oly társadalomban, hol a forgalom kicsiny, vagy éppen nincs is, a tőke gyűjtési erő igen kicsiny lehet. Ezen erő társulásokat teremt, s minden utat, módot megpendít, csak hogy nagyobb hatalmat szerezzen magának a természet elleni küzdelemhez.

A tőke szaporodását megsabni nem lehet, de elenyészésének indokai körvonalozhatók. Elenyészhetik pazarlás, helytelen befektetések, elemi csapások stb. miatt.

A tőkék kétfélék lehetnek: álló s forgó tőkék. A forgó-tőke használat után az új anyag tőkésébe beléolvad, míg az álló tőke annak használatával nem enyészik el, s értéke nem megy át az előállított tárgyaiba.

Az álló tőke a kifejlett forgalmu államokban bir tulsulylyal, a forgó tőke pedig a szabad kereskedelmet üző népeknél. Hogy valamely gazdaságban melyiknek tulsulya hasznosabb, erre nézve azt mondhatjuk, hogy mindkettőből elegendő arány a leghelyesebb, mert kettő közül akármelyik tulsulya mezzavarja az egyensúlyt, mint megakasztotta nálunk a vasutakba fektetett rendkívüli sok álló tőke a forgalmat. A polgárióság, a művelődés haladtával kétségkívül el lesz találva az öszhang.

Mi mindkettőben szegények vagyunk, s oly annyira, hogy új tőkék szerzése, bármily megtakarítások árán is szükséges. Mert bár keletkeztek tőkék nagyok, de az óriási vállalatok feneketlen árjaiban elnyeltek, s maradó oly kevés maradt, hogy legégetőbb szükségünket is alig voltak képesek fedezni. A legutóbbi évtized ilyen volt különben nem csak hazánkban, de mindenütt. Ott fektették a legszükségesebbeket állampapírokba, vasuti vállalatokba s a hazai más üdvösebb, s nemzeti vagyonosodást előidéző tényezőknek meg kellett szünetelni a hiányt. A forgalomban pedig a nagy szédelgések alatt emelkedett a kamatláb s a forgó tőke látszólag visszahozá kamatait. A látszólagos új tőke szaporodás eredményeiben kicsiny volt; nem voltak a tőkék elhelyezve oly helyeken, hol valódi érték gyaropodást eszközöltek

volna. A tőkék gyorsan forogtak, de keveset termeltek. Jöttek zivatarok, az eszményi tőkék leolvadtak valódi értékükre; ez pedig vajmi csekély volt. Kezdek átlátni, hogy új tőkét csak fokozódott tevékenység képes teremteni.

Hazai tőkénk száma vajmi csekély s folytonos adósság közti lebegésünk azt eredményezték, hogy a külföldi pénz nem igen özönlik nemzeti vállalataink segélyére. Új tőkék folytonos képződése sem lehető nálunk, mert az új meg új adó nemek elnyelik a megtakarítottakat.

Az 1869—70-iki nagy válság tisztán annak következménye volt, hogy nem volt annyi forogható tőkénk, mennyivel egyeseknek mértéken tul igénybe vett hiteligenyeit kielégíthettük volna.

A forgó tőke mennyiségének növelésére nagy befolyással van a tőke kínálat viszonyitva a kereslethez. A jelek nálunk azt mutatják, hogy a tőke kereslet a kínálattal szemben nagy tulsulylyal fog birni. A vidék megtakarításai gyorsan szaporodnak, külkereskedelmünk nem növekszik; a tőke bőség nagyobb lesz. A bizalom, mely annyira megrendült, helyre fog állni; a pénz s kamatláb nem lesz igen nagy.

A munka mennyiség nagyságától még nem függ a nemzet gazdagsága; kell tőke is, mely ezen munkásságot fokozza, legyen bár ez készpénz vagy forgó tőke, vagy álló tőke. A tőkéknek nagysága képes megmenteni egy országot a végveszélytől, nagy rázkodtatástól; tőkék segélyével képes a nemzet kiteremteni azon szükségleteket, melyek előteremtése az állam fennmaradásának lét kérdesei. A tőke bőség előidézi a vállalkozási szellemet, s lehetővé teszi a tőkének előteremtését kisebb kamatlábak mellett. Ha ez megvan, ut, mód nyújtatik arra, hogy megvettesseuk alapjai a nemzet-tőke gazdagságának.

A tőke ad eszközöket arra, hogy a hanyatlani kezdő nemzeteknél előforduló jelenségek elháríttassanak. Ha nincs tőke! emelkedik a kamatláb; a nemzeti termelésben pangás mutatkozik; a forgalom csökken, s gyorsaságát előmozdító eszközök az éltető elem hiányában szünetlenek; a kereskedelmi élénkség lelohad s egy beteges ember

TÁRCZA.

Betyár időkbl.

— Költői elbeszélés. —

Irta: Borúth Elemér.

VI.

A csárda vigan mulató vendégi
Többen vannak hát két jövevényyel,
A kedv azonban még mindig a régi;
Járják s dalolnak szilaj kedélylyel.
Túri a vén sas fanyalogva nézi
És össze sug-bug drága vejével...
Ugy látszik érzik illatát annak:
Miféle barlang öblibe vannak.

Itallal terhelt kecskelábas asztal
Öreg bográcsnak helyt ad e közbe...
„Gyomor éhségre ne legyen panaszszal...
Nosza deákok! hej ide körbe
Aki nem restel a szegény paraszttal
Ily szivességnél szorulni össze:
Ide jöjjön, egyék, — mert magyarán —
Ily jó még sohasem volt az agyarán!”

„Tokány malaczból? teremtu gyese! úri...
Erre esik jól inni kulacsból...
Ámde köszönjük — viszonozza Túri —
Sietős utunk menni parancsol
Nap lehanyatlík s újra kezd borulni...
Pusztán az ember félve barangol.
Utunk majd másszor ha erre tesszük,
A szivességet igénybe vesszük.”

„Ugy-e?! elvárom! szívesen látom!
Ám de jobb lesz csak most lemaradni.
Azt se tudom még: a helyt kívül állom?
Kitől jön a szó s kinek kell adni?...
Aztán az ut itt, jó a Hortobágyon,
Négy lóval rajta könnyű haladni.
Ha pedig félnek, megyek magokkal;
S ha lesz, meg megküzdöm én a bajokkal!”

Az ember szives de komoly szavára
Mit volt mást tenni: maradni kellett,
S egyik mint a másik kapva kanálra,
Jó eledelből morzsolni kezdett.
Azután mentek ismét a pohárra...
Azután újra vidám dal zengett...
Egy varga betű... azután... s vele
Dolognak, versnek egyformán vége.

* * *

„Hát nagy jó uram mondja csak nekem:

— Szólt a gazda nagy kedélyesen —

Hogy-mint izlett a hitvány vacsora!?

Készít-e magának otthon ilyet

A felesége vagy gazdasszonya?!

Ilyet készíthet, de hogy jobbat nem,

Arra, már a fejemet teszem...

Hej! pedig nyakam, e csizmaszárnak

Új fejét itt többé nem csinálnak

Kardszagon, ... de Debreczenbe' sem!

Azonban hogy ha meg nem sértem,

Már most én becses nevét kérdem.

Nekem oly formán rémlík: ott a bol

(Tesszem valamék lóvásárban)

De találkoztunk mi már valahol

És ha az eszem tudja: mit kaszál?

Akkor itten kegyelmed: — Túri Pál...

Ugy-e hogy az? no lám eltaláltam!

Mától fogva püspök a nevem.

Mától fogva ezért én magamat

Püspök Kelemennek nevezem...

Püspök Kelemen és Túri Pál:

„Égő szerelem” és „tulipán”!

Gyöngy két virág! szép vón' egy képre

Igyunk az új ismeretségre!

Olyat bámult e szókra Túri Pál:

Hogy két rét állt a füle is belé...

Mit is tehetett volna hirtelen?

Egy-párszor ugyan elmondogató:

mozgásához hasonlóvá lesz. — Hol töke nincsen, nincs egészséges pénzforgás, szóval hiányzik minden, ami a társadalmat erőssé gazdaggá teszi.

K.

Sárospataki őszi lombok.

(Miért nem írnak a „Zemplén“-be. Társadalmi és városi életünk. A főiskola. Kaszt gyűléség. Humanus egyetemek. Tápióintézet.)

Régóta várom, hogy becses lapja hasábjait olykor-olykor megtermékenyíti egy-egy melancholicus patáki levelező is. Ugy látszik hiába várom. Itt a tudomány kutfejénél, hol annyi a született tudós, mint a peczerke gomba eső után; oly sok a penna forgató ember, mint Szerbiában az elesettek száma, vidéki levelezésre senkinek sem jut ideje. Ugyan, hogy is jutna, mikor mindenkinek annyi a dolga, hogy Isten a megmondhatója. Legtöbb ideje volna az örökifjú gyalog bölcsésznek, de az epicur philosophiával nem mindenki rokon-szervez. Így aztán nagy sajnálatára a „Zemplén“ igen tisztelt olvasó közönségének, sárospataki remniscentiák napvilágot nem láthatnak.

Látva azért a rideg közönyt, illetőleg a tudományos elfoglaltságot, feltettem magamban, hogy hébe hóba megeresztek egy pár sort, a mi falusi életünk megvilágosítására.

Ilyen szándékból mozdult meg kezembem, a sercenő penna jelen alkalommal is!! Szinte látom el-
lebbenni a gúnyos mosolyt az ajkamon: Ugyan mit ír nek én Patákról, ahol se színház, se estély, még csak panoráma sincs?? Hát bizony uraim itt semmi sincs. Társadalmi életünk haldokló, mint a hervadt őszi táj! Kis városunk rideg, mint a barát czellája, nincsen ami felfrisítené életet lehellne beléje. Már magok az épületek is, mintha egy letűnt szép mult borongó emlékei volnának, roncsolt tetőkkel ásitoznak az ég felé. Cvilizizatióknak csinosodásának vajmi kevés nyoma. Most két éve elhatározta a tisztelt tanács, hogy városiasodjunk, s megis kezdé reformját az éjjeli kivilágítással; de hát azóta sajnosan kellett meggyőződnie, hogy ebben a deficietes világban még fotogénra se telik.

Hát még a gyönyörű utcák, s a nagyszerűen kiburkolt járdák?! ezek ám a felségesek! A furmányos szekér akár minden hajtásra komótosan felborulhat, a séta barátai pedig élvezhetnek elég regényes kellemetlenséget. Sőt még toronyóránk is néha úgy neki vadul, hogy 12 helyett 32-öt ver, életanubizonyosságul, hogy Patákon még az idő se úgy jár, mint másutt.

Eh kicsiség az egész!! Szinte hallom a szel-
lemdús észrevételt: Patáknak nem a külsin, nem az előrehaladott culturalis élet a dicséretre méltó tulajdona, hanem az, hogy ápolója, éltetője a tudománynak, szóval az, hogy van egy igen tekintélyes főiskolája. Hát biz ez nagyon szép dolog!! Csak-hogy épen azért, mert örökség gyanánt kapta ősapjától, a hajdani történelmi nevezetességű Sárospataktól, mint lomha, tepsedt utód, méltatlan e nagyszerű örökségre... Hanem hát dicsekedjék vele ország világ előtt; de aztán igyekezzék is megérdemelni az örökséget.

Főiskoláról levén szó, talán ném lesz érdeketlen, ha belélelemből egyet-mást napfényre hozok.

Hogy „ilyen olyan adta! szemtelen!“
De csak magában, . . . fenn ezt nem meré.
És izgett, mozgott, mint az, akinek
Rosz szekeren, roszt ülése van,
Majd vizsgálatást abból merített:
Hogy nem volt ez tán mondva komolyan.
Emberünk pedig látva a zavart,
Beszéde módján eképpen csavart:

„De mondja meg csak uram Turi Pál:
Hol jár most erre és miért?
Tudom: mulatság kedvéért
Ily kacskaringós utat nem csinál,
Kivált most kaszálás idején . . .
Hol rendet vágni tiz, husz legény
Kiáll a gyepre s gazda nincsen,
Ott lehet akkor az uristen!
Hanemhát ugye? itt valami jobb
Valami zsirosabb koncra fülel?
S kaparkodik, mert hát élni kell?
Bizon bizon nehez az élet!
S a családot, a házi népet
Mai napság, mint valaha rég,
El nem tartja a csillagos ég!
Mondják, hogy áldás a sok gyerek.
Szegény embernél talán, talán.
Ott ha egyszer fölcseperedett,
Az addig fogyasztott kenyeret
Munkájával visszaadja ám.

Sajnálattal kell kijelentem legelőször is, hogy nem testvérekhez, nem barátokhoz illik az az örökös surlódás, czivakodás, mely a jogi és theologiai fakultás között fenn áll. Nálunk protestánsoknál az egyházi és világi egyének kölcsönös működésére, testvéri szeretetére van szükség! Ugy gondolom, hogy a protestantizmus ügyének te-
szünk kárt, ha a kaszt gyűlést már itt, az iskola falai között megszokjuk. Különbben is úgy veszem észre, hogy sokaknál e gyűléség csupán legénykedésből nem pedig valódi okból származik. Czélszerű volna pedig meghuzni a bagariát, miután mindnyájan egyenlők vagyunk, ha másban nem, legalább a szegénységben.

Más különben hála Istennek egészségesek vagyunk!! most a kukoricza fosztás idejében anyagi szolgálatot is teljesítünk; aztán meg no . . . . . régen is úgy volt az — romantikus pipánkból rettenetesen eresztgettük a bodor füstöt.

Hohó!!! de majd el is feledkezem. Én a beléletről akarok szólni, nem pedig a külsőről, amit mindenki lát meg hall . . .

Ami belélelünkben leginkább említésre méltó: az a rettenetes sok humanus humorisztikus egyet. Ugyan figyelj csak szives olvasó, kibirod-e egy szuszra mondani: ? Nagykönyvtár, Kiskönyvtár, Fiók? könyvtár, Nagykaszinó, Kiskaszinó, Tanári-kaszinó, Nagyönképzőkör, Erdélyi-önképzőkör, Theologiai-önképzőkör, Tanári-önképzőkör, Énekegyet, Jogász-segélyegylet, Beteg-segélyegylet, Korcsolyaegylet, Tornaegylet, (ez ugyan most pihen) Kölcsön-pénztár, Iskolai zenebanda, és ami mindenek felett a legfontosabb tápióintézet.

Nem lehet czélem e rengeteg egyet minde-
nikét jellemezni, vagy épen működésének tiszta képét nyujtani. Erre sem terünk, sem pedig időnk nincsen. Magából a név felemlítéséből is tisztán kivehető, hogy intentiója mindenkinek szép és nemes, s mindmegannyi pártolásra méltó, habár az a sok kaszinóra, könyvtárra, meg önképzőtársulatra való szakadás az egyleti szédelés humbugjával tekinthető is. Majd más alkalommal talán ezekről is szólni fogok, most csupán a tápióintézetről beszélgetek egy keveset. Talán jogom van hozzá szólni, régóta fogyasztom keserves kenyerét . . . . . Fájdalom, hogy erre kényszerített a sors!!!

Sokak előtt talán különösnek tűnhetik fel, hogy én a vett jótétemény helyet nem dicséneket, zengek hanem épen ellenkezőleg már a név felemlítésénél kitör belőlem a keserű fájdalom. Nem ok nélkül teszem ezt!!

Nincs az a fegyház széles e világon, ahol tisztetesebb becsületesebb élelmzés ne volna, mint itt. Se kenyér, se főzelék soha nem elegendő. Ami keves van is, élvezhetetlen, roszt, egészség rontó, sőt igen gyakran a mocskos kezelés miatt undorító! . . . Száz meg száz esetet tudnék felhozni csak a magam részéről is, hogy sületlen korpás kenyerekből vagy egy darab kapcza, vagy egy darab forgács igen gyakran kikandikált. Ha aztán panaszt emel-tünk, az volt a rövid válasz: akinek nem tetszik, ne egye. Hát még a káposzta, ez a felséges magyar eledel, minden kigondolható rondaságot felül-mul. Hogyan is volna az jó, ami tisztátalan, s kellőleg gondozva nincs!! A convictusi gazdasszony pedig csak azért sem gondozza, hogy a maradékon sertései annál inkább lakmározzanak. No de meg is van aztán látatja, minden esztendőben olyan 20—24 sertést hízta, hogy az árából évenként tisztessége-

De úrfelénél nem úgy megy az,
Mig fiskarussá lesz a kamasz:
Addig csak gondolkozzék róla
Apámuramnak hízalója . . . .
Gondok ezek még pedig nagy gondok . . .
Ugy-e uram: hogy igazá tmondok?!
Ugy-e uram: hogy igazá tmondok?!
Ugy-e uram: hogy igazá tmondok?!
Ugy-e uram: hogy igazá tmondok?!

„Való igaz! — válaszolja Turi
Integteve aprókat fejével —
Gonddal éljük e siralomvölgyet . . .
Azért mégis, ha van kiért túrni,
Orrunkkal is turjuk biz a földet,
S az ily küzdés meg van kenve mézzel.
Én keveset izleltem belőle,
Véknyan nyujtott abból az ég nékem;
Mindössze egy kis lányt kaptam tőle.
Maholnap már az sem enyim többé,
Elviszik, mint én az anyját régen . . .
Hát hiába! sorsa ez a lyának;
Igy rendeli az irás törvénye . . .
Igy hull magva szét az unokáknak
. . . . Es ur itt a lyánom völegénye!“

„Mit? ez az ur itt völegény volna?!
Dejsz! akkor körülnezem jobban,
— Szolt a gazda — völegényt az ember
Ugy sem láthat hej minden bokorban!“
Aztán félre egy pár lépést téve,

sen megélné 24 convictualista. No de hát hadi hízaljon továbbra is, ha a miniszternek szabad palotát építtetni, miért ne volna szabad neki sertést hízalni azon, ami senkinek se kell . . .

Ugy látszik, hogy a nagytiszt. superindtia is megelégette a dolgok ilyenén menetét, mert a mult nyári gyűlésen felügyelő változás történt. Bizalommal tekintettünk a jövő elé mindnyájan, főleg miután hallottuk, hogy a beteg convictust új életre kámforozták. S erre garantiát is nyujtott a megválasztott felügyelő úgyszeretete, páratlan becsületes-sége. Ugy látszik azonban, hogy magunkat csak illusiokban ringattuk, mert a régi állapot legtöb-
nyire megmaradt. Igaz ugyan, hogy a beteg convictus kapott egy kis opiumot, az ócska mente látott egy két rongyos foltot, de a kenyér még mindig roszt, a káposzta még mindig élvezhetetlen, a többi ételnemü pedig feltűnően kevés.

Azután meg az olyan inhumanus eljárás ellen is van egy kis megjegyzésünk, hogy egy tányér kifurásért 200 embert fosztanak meg a pecsenyétől. Ilyen büntetés nem is igazságos, nem is tisztességes, úgy gondolom a bosznak is igen sajtáságos neme.

Öszintén, szívből jövőleg mondtam el mind-ezeket. Régi kötelességet róttam le, mert hiszen még ha tovább is hallgatunk, magok a kövek szó-lalnak meg.

Bár a convictus ügyei szomorú lábon állanak, de reményem még veszeve nincs. Az új felügyelő urtól sokat várok, többet mint eddig tett! Tiszte-
lettel is kérem, hogy ne kényszerítsen bennünket így sohajtani fel fel a beteg convictus felett:

Multadban nincs öröm,
Jövődben nincs remény!!
Most pedig Isten velünk!
HARANGODI.

7819

A marha-levelek kezelésére vonatkozó szabályrendelet.

A marha-levelek kezelésénél tapasztalt gya-
kori szabályellenességek megszüntetése és a marha-
tulajdonosoknak kellemetlenségektől való meg-
kímélése czéljából a nagyméltóságú földmive-
lés-, ipar- és kereskedelmi minisztérium f. évi
szeptember 12-én 18069. sz. a kelt körle-
velében következő szabályok legterjedtebb köz-
hírré tételét rendelte el, hogy ezek által a köz-
önség kellő tájékozást nyervén, valamint egy
észről saját érdekeit megóvhassa, úgy vi-
szont más részről a szabályellenesen eljáró kö-
zegek elleni illetékes helyen panaszt emel-
hessen.

1. Minden marhatulajdonos, ki marháját
eladni, elcserélni vagy más helyre elszállítani kí-
vánja, tartozik az egyedül érvényes 3 és 5 kros
bélyegjeggyel ellátott kincstári úrlapon kiállított
marhalevelet szerezni.

2. Ha a tulajdonos marháját eladja vagy
elcseréli, — az új tulajdonosnak nincs szük-
sége új marha levélre, hanem a tulajdon-

Mint ahogy a lovat szokták nézni:
Keszegoldalt, hunyoritós szemmel,
A völegényt végig végig méri,
Aztán ismét visszamegy helyére,
S ily szókat vesz a nyelve hegyére:

„Turi uram! azt a miatyánkját!
Nem ismerem a kigyelmet lányát,
Azt se tudom szöke-e vagy barna?
Szeme, orra, hogy van összerakva? . . .
De hogyha ép két keze és lába,
S keresztül van a képin a szája,
Itt ez ural — tisztelet nevének —
Be ne kösse a fejét szegénynek!
Ez csakugyan — megmondom én szembe —
Nincs az isten képíre teremtvél!“

Hanem nézze! mondok én egy másat:
Látja-e ott azt a kissé sápadt
Szöke fiut . . . azt a szép diákot?
(Most tanulta ki az igazságot)
Az már legény, megállja a gátat.
Annak tudom: sohse fordít hátat
A menyecske, ha szembe lesz véle,
De szivesen beül az ölébe,
És százsor is megcsókolja száját . . .
Adja oda ennek a leányát!“

(Vége köv.)

jog változása
és lakása, a
volt marha-
tetik.

3. Ezen
4. Ezen
saját tulajdo-
séges, mi ug-
nos, ha marh-
marha-levelé-
nem köteles.

5. Mih-
a vett marh-
helyre szállí-
litott új ma-
helyi hatóság-
bályszerű bé-
tatni köteles

6. Az
cserelés) az
levél hátlap-
szállítás) es
elszállító tu-

7. Ha
az eladás
adta, és az
— ezt a
vényességén
uj marh-
teheti.

8. M
évi XX-ik
bocsátott l
körrendelet
jelölt esete
ségi záradé-
9. Kil
tást követn
büntetések
Kelt S

HE

Fütcz
fejeztetett.
szép munkát
vagy nem,
leginkább m
nált anyag n
ez bizonyos
hatunk elő?
nem birta v
delkezésünk
rendben fog
el fog róla
dig idejében
is hosszabb
burkolattal
szakot, olya
hatóvá tés

„A sz
bevégeztük
részben így
fagytól csod
gazda az, al
hetnék. Ha
ralma“ cím
által meggy
kesereg: „h
nemzedék h
ják a hegya
századból, s
a borászati
E valóban n
vidékünk k
időszak ala
örvendett,
napokat tö
hosszu tél

(K.)
mekeket se
közgyűlését
nagy számt
táék dr. M
elsőévi me-
szerkesztet

tak, nem hiányzott a dal. E dalszeretők kifolyása volt az, hogy becsülni is tudták azokat, kik köz- és magán életüket dallal tudák fűszerezni. Csak Maecent említem, ki Augustus alatt Horatiust fenkölt szelleműdalaiért nemcsak barátsággal aján- dította meg, hanem oly birtokkal is, mely a költőt kényelmes helyzetbe juttatta. Nem mellőzhetjük azonban megjegyezni, hogy a költő örök gyaláza- tára a költészet szellemének, annyira megfélede- zett magáról, hogy Maecennek tányernyalójává alja- sult; szép a hála; de a kutyahála nem emberhez, nem önértetes kebelhez való; s kiilyet köve- tel, nem méltó a tiszteletre.

E vonások úgy vélem eléggé igazolják azt, hogy dalolt és lelkesült a felzengő dalokon, — lettek azok szinpadaikon, vagy bárhol is, — a római, mint lelkesít és hevül azokon, utóda, a mostani olasz. Mielőtt azonban az újabb nemzetek dalszeretetére hívnök a figyelmet, ne feledjük, hogy a magát is- tennek nevező gógós mácaedoni Nagy Sándor, a világ ura, annyi figyelemmel viseltetett a dal, s annak nőja iránt, hogy ostromló katonáinak meg- parancsolá, miszerint Pyndárnak lakát megkímél- jék a szétlulástól. Fájdalom, korunk egyik hatal- masa, Páris, a világ szíve előtt, elfeledé ezt a legközelebb lezajlott hadviseléskor. Lássuk azon- ban az újabb népek ide vágó oldalát. Valjon nem találunk-e ezeknél is daloló kedvet és haj- lámot?

(Foly. köv.)

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Borishálemé

Menetrend.

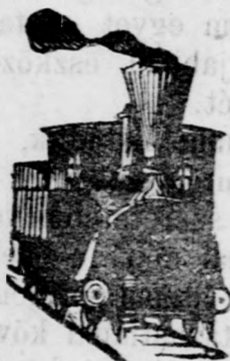
A magyar észak

magyar-gácsor-

keleti és

szági vasut

vonalain.

SZERENCs—M.-SZIGET.

(Egyszermind Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyház, Ungvár felé.)

Szerencs (ebédlő) ind. 9 ó. 5 p. délelőtt 3 ó. 59 p. d. u.
S.-a.-Ujhely (eb.) érk. 11 ó. — délelőtt 5 ó. 44 p. d. u.
M.-sziget érk. 9 ó. 19 p. este 5 ó. 26 p. reg.

M.-SZIGET—SZERENCs

(Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyháza, Ungvár felé.)

M.-sziget ind. 6 ó. 55 p. reg. 11 ó. 31 p. d. e.
S.-a.-Ujhely (eb.) érk. 5 óra — délután 8 óra 30 p. reggel.
Szerencs (ebédlő) ind. 5 óra 45 p. d. u. 9 óra 48 p. délel.
Szerencs (ebédlő) érk. 5 óra 48 p. este 11 óra 2 p. d. e.

S.-A.-UJHELY—KASSA.

(Egysz. Homonna, Mező-Laborez felé.)

S.-a.-Ujhely ind. 6 óra 9 p. este 8 ó. 57 p. reg.
L.-Mihályi (eb.) érk. 6 óra 45 perc este 9 óra 33 p. d. e.
Kassa érk. 9 ó. 44 p. este 12 ó. 13 p. d. u.

KASSA—S.-A.-UJHELY.

(Homonna, M.-Laborez felé.)

Kassa [ebédlő] indul 5 óra 11 p. reggel 1 óra 31 p. d. u.
L.-Mihályi [eb.] érk. 7 óra 40 p. reggel 4 óra 10 p. d. u.
S.-a.-Ujhely érk. 8 óra 56 p. reggel 5 óra 30 p. d. u.

Eolyó év juniushó 1-től fogva a magyaror- szági vonalon Legenye-Mihályi és homonna közt a 7. és 8. számú helyivonat fog hetenként háromszor és pedig: hétfőn, szerdán és pénteken közlekedni

HOMONNA—LEGENYE-MIHÁLYI.

Homonna	elindulás	4 óra 18 perc reggel.
Órmező	"	4 " 48 " "
Nátafalva [Megállóhely]	"	4 " 5 " "
Nagymihály	"	5 " 40 " "
Bánóc	"	6 " 10 " "
T.-Terebes-Gálszecs	"	6 " 48 " "
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 34 " "
Legenye-Mihályi	érkezés	7 " 50 " "
S.-a.-Ujhely	"	8 " 56 " "
Budapest	"	6 " 50 " este
Szigeth	"	9 " 38 " "
Kassa	"	12 " 22 " délután

LEGENYE-MIHÁLYI—HOMONNA.

Budapest	elindulás	7 " 30 " reggel.
Szigeth	"	7 " 14 " "
Kassa	"	1 " 40 " délután.
S.-a.-Ujhely	"	6 " 20 " este.
Legenye-Mihályi	"	7 " 30 " "
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 50 " "
T.-Terebes-Gálszecs	"	8 " 44 " "
Bánóc	"	9 " 22 " "
Nagymihály	"	10 " 4 " "
Nátafalva [Megállóhely]	"	10 " 28 " "
Órmező	"	10 " 52 " "
Homonna	érkezés	11 " 19 " éjszka

279. k. n. sz.
1876.

Árverési hirdetmény.

Alólirt bírósági végrehajtó a p. t. r. 438. §. értelmében ezennel köztudomásul hozza: hogy miután Lów Jakab s.-a.-ujhelyi lakos felperesnek Arnstein Izsák lukai lakos alperes elleni 1000 frt s j i. végrehajtási ügyében alperestől lefoglalt a lukai 20-ik számú tjkönyvben felvett $\frac{1}{16}$ urb. telki külsőségre becsértékben 600 frt és a lukai 36. számú tjkönyvben felvett nemesi belsőségre becsértékben 400 frt. a s.-a.-ujhelyi kir. törvény- vénszék mint telekkönyvi hatóságnak 657/876. t. k. számú végzésével elrendelt árverés az első f. 1876. év októberhó 9-ik napjára kitűzött határ- napon vevők hiánya miatt eredménytelen maradt; annál fogva a f. év novemberhó 8-ik napjának d. e. 9 órájára Luka községe bíró házához kitűzött második árverési határnap megtartatni, s azon az árverés tárgyát képező vagyon az alólirtnál meg- tekinthető feltételek mellett a legtöbbet ígéro ve- vőnek becsáron alól is leüttetni fog.

Mely árverésre a venni szándékozók azzal hivatnak meg: hogy minden árverelő által bánat- pénzül a becsár 10 % -ja teendő le.

Kelt S.-a.-Ujhelyben, 1876. októberhó 9.

Ujfalusi Endre,
bírószági végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

A magyar északeleti vasut szerencs-kassai vonalába eső állomásokon időközönként talált tár- gyak, itt a sátoralja-ujhelyi állomáson f. hó 24-én vagyis kedden, délutáni 2 órakor nyilvános árve- résen eladatni fognak.

Mi is ezennel a t. közönség tudomására hoz- tatik.

Sátoralja-Ujhely, 1876. okt. 20.

Az állomási főnökség.

Árverési hirdetés.

A garanyi, bodzás-ujlaki és kásói korcsmák, bodzás-ujlaki vásári jövedelem és vízi malom, czéki, gereselyi és lagmoczy részirtokok folyó évi nov. 1-ső napján Garany községében az uradalmi tiszti lakban megtartandó nyilvános árverésen 3 évre haszonbérbe fognak adatni; a bérleni szán- dékozók az eddigi évi bér egynegyedének megfe- lelő bánatpénzzel lássák el magukat.

N e h é z k ö r t
(Epilepsiát) levél utján gyógyít, szakma- orvos **Dr. Killisch,** Neustadt, Drezden (Szászország). **Több mint 8000 fényes gyógyeredmény.**

Előf...
Egész év...
Félévre...
Negyedév...
Községek...
nak eg...
Bérmentle...
mert kezel...
Kézirat...
Egyes szá...
A nyilt-té...
mond s

Elvek a

Plátó...
sedésbe m...
rajzait, az...
gyoni egy...
nem létesít...
megvalósít...
nak áloml...
akkor vala...
toztak, de...
ség eltűnt...
a társadal...
kat azon k...
gontoktól...
rajzait Plá...
XVI. száz...
vallásalap...
czius ugy...
Hogy...
kultak, ar...
dött társa...
Társadalm...
azt tőkél...
hogy egy...
tése a leg...
vel, — ké...
adatát. Az...
szer jármá...
s alkalom...
a szabad...
birtokszer...
gos osztál...
középkori...
lott uj fej...
s pénzgaz...
örvendett...
a jogegye...
azon mun

Hirtelen...
Tréfának...
Mint m...
Kit más...
Mig egy...
S követ...
Hoz ó a...
Hogy a...
S minth...
Ugy tol...
Mig vég...
S így s

A jó t...
Egye m...
Csakho...
Együtt...
Endede...
Ehez az...
Isten m...
Most cs